

Sinisuul

Läänemaa Ühisgümnaasiumi ajaleht

Nr. 20/ juuni 2022

Säravad sotsiaalid lk 4-5

12.LR- kiire ja konkreetne lk 5

Hummid- värvikas 12.H lk 6

12.M suure M-ga lk 6-7

Juhtkiri

Viimane juhtkiri, viimased mõtted Sinisule peatoimetajana. Usun, et kõik nõustuvad, kui ütlen, et meie gümnaaega võib võrrelda ameerika mägedega. Kord kodus, siis koolis, sinna juurde kõik muu. Siiski andsime sellele oma näo ja kuju. Kolme aastasse jäävad nii pisarad ja vaev kui ka naer ja joovastushetked. LÜG on olnud väga emotsionaalne teekond, millest kumab läbi positiivsust ja soojust. Kes ei muigaks, kui mõtleb Varje vene keele või Riivitsa matemaatika tundidele. Märkimisväärne on ka fakt, et oleme viimane LÜGikate põlvkond, kes mäletab Tõnu Tiitu ja on tema tundides isiklikult osalenud. Nägime oma silmadega, kuidas kujunes uus söökla ning nutsime või siis hoopiski naersime koos. Kuigi on ilmselgelt ka ette tulnud omavahelist rivaalitsemist, siis leian, et meie lend on siiski tervik. Igaüks annab oma panuse, et 100. lend jätaks oma jälje ning oleks just täpselt selline, nagu ta on - siiras, ehe ja aus. Veel viimaseid hetki Sinisule peatoimetajana soovin, et Teil kõigil, nii õpilastel kui õpetajatel, oleks ajalehte lugedes äge viimasele kolmele aastale tagasi mõelda ja ka meie lendu meenutada. **Praegu veel abiturientidele, kohe-kohe uhketele gümnaasiumilõpetajatele tahaksin öelda üht: Kutid, ära tegime!**

Aasta Kooli tiitel on läinud ainuõigesse kohta.

Aitäh. Kõigile. Kõige eest.

- Peatoimetaja Birgitta Vare

2022 aasta lend on üks LÜGi väiksemaid lende ja ühtlasi praegu esimene, kes kõik oma gümnaasiumiaastad pidi koroonatuules veetma. Kindlasti jäi seepärast midagi tegemata, aga kui teha sai pigistasid nad sellest kõik välja. Mulle jäävad meelde nende etteasted muusikalis, Playbackil ja MMÜ-l, jäävad meelde koridorivestlused, naeratavad näod hommikuti ja seda isegi siis, kui olukord kellaajaga oli juba kriitiline. Tundub, et miski ei suutnud neid rivist välja viia ja see teeb rõõmu. Need inimesed löövad elus läbi. Ja muidugi jääb mulle meelde pidevalt ebasobivalt pargitud sinine auto ning laeplaatidesse lennutatud istepall!)

Aga kindlasti on neil üks eriline tiitel kaasa võtta – nad on Aasta Kooli lõpetajad.

Elagu LÜGi 9. lend!

- Ain Iro, direktor

Soovitusi kollanokkadele

Nii nagu on kristlastel oma kümme käsku, mida nad une pealt teavad, ning mille järgi elavad, siis võiks üks kohusetundlik kümpe lugeda läbi, mida vanemad inimesed neile soovivad, nagu näiteks:

1. Kanna endaga alati kaasas 10- ja 20-sendiseid, et kohvi osta. Võimalusel isegi kogu neid.
2. Isegi kui sa pole eriline külmavares, siis osta endale kooli tekk. Lisaks soojale on alati mõnus pehme pleedi sees lihtsalt pikutada.
3. Seda kuuleb iga gümnaasist söögi alla ja peale, aga tõsiselt - NAUDI neid kolme aastat. Sa ei saa arugi, kui juba 12. klassi lõpetad ja vanemad su kodust välja viskavad.
4. Gümnaasium on hea koht proovimaks ära kõikvõimalikud asjad. Isegi kui sulle ei meeldi, siis oled kogemuse võrra rikkam ja tead, mida hilisemas elus vältida.
5. Võib kõlada jaburalt, aga suur osa LÜGi õpetajaid panevad tunnis viisi selle eest, kui õpilane lihtsalt räägib. Kasvõi vaidleb, aga räägib. Kogemusest.
6. Impsile meeldib pannkookidest rääkida. Ja talle meeldib ploomimoos. Ta on vahva:)
7. Embi tunnis ei tohi sa: süüa(isegi mitte nätsu), juua, laudu liigutada, käsi kreemitada, huultele palsamit panna jne. Telefon on ka out!
8. Kõige parem koht, kus tunnist “puhata”;), on nututuba.
9. Riivitsa tundi mine õigel ajal, ta paneb hilinemisi.
10. Sööklajärjekorras vaata, kes su sõpradest eespool seisab ja mine nende juurde, tehes nägu justkui oleksid nad sulle kohta hoidnud.

Mälestusi lõpetajatelt

Lumestel tuleb suust puhast kulda. Stiilinäiteid:
“Eksamil on teil lisapaber ka, kirjutate ülesandelehele, et jätk lisalehel ja kirjutate seal oma muhu monoloogi edasi.”
“Mitte sa ei oska, vaid sa ei tea, kui andekas sa oled.”
“Parabool on naiselik ja seksikas, tal on ümarad kurvid.”

Meie maja 100. lend läbi koolipere silmade

Rea Raus

Tühi klass

Istun oma klassiruumis, sest tunnid on selleks aastaks lõppenud. Päike paistab kõrges, sinises taevas. Õues kihab elu, lapsed kilkavad, linnud laulavad umbes neljasajal häälel ja terve õhk on täis magusaid lõhnu ja mõnusat suminat. Klass on vaikne ja koolimaja ka.

Päike paistab ja klass on tühi. Ja samas ei ole ka. Ruum ootab ja virvendab natuke omamoodi. Kui ma vaatan aknapoolset pingirida siis sealt nagu korraks vilksataks naerev Kristofer ja monalialiku naeratusega Fiona (ei tea, mida ta küll parasjagu mõtleb). Ja tagumises pingireas Aliis, kes hammustab keerulised küsimused alati läbi või hoopis Robin...jälle magasid sisse, jah? Siin on ka alati rõõmus ja soe Kaspar, Patrick... Veiko, kes teab vist kõike sellest, kuidas oma jalad maas ja pea vahel ka kõrgel taevas hoida. Evalota ja Lija - kaks imelist, ilusat, tarka, minu jaoks nagu kaksikud, alati rõõmsad, alati koos. Erko, kes suudab alati uudishimu ja sõbralikkusega hiilata. Alen, Marko, Elise, Anabell... te kõik-kõik olete korruga siin. Ja minu kallid „inglased“, kellega kolm aastat koos oldud ja kes natuke nagu oma nooremate õdede-vendade-lastena tunduvad. Marie on sama koha peal, kus Aliis, ja ka tema suudab kõik keerulised teemad samamoodi teravalt ja targalt lahti muukida. Ei tea, kas istekoht ka mõjutab? Ja tema kõrval Mihkel, alati heatujuline ja tubli ja tark. Leelo ja Kärt - mäletate, mis me kokku leppisime, kui kool läbi saab? Mia Mai ja Annabel - tehke see innovatsioon ära, lennates seal kõrgel, kuhu te ükskord jõuate. Ja Kristjanid - te olete kolmekesi koos ja alati meeles, ainuüksi juba nende loomade pärast. Kirke, Amy, Veronika, Maria - teie hakkate vist küll kunagi mingeid suuri „vedureid“ vedama. Mihkel, Raido, Mattias, Rasmus, Samuel, Kaarel - tulge ikka teada andma oma ägedatest tegemistest, sest tavalisi asju te ju tegema ei hakka. Kas ma unustasin kedagi... ei tea, see värviline ja kirju virvendus, nagu silmanurgast haldjate ja päkapikkude nägemine, kuidagi uduseks võtab silmade eest... taskurätiku järgi on vaja sirutada.

Klassiruum ootab teid kõiki tagasi, et naasta oma normaalolekusse. See virvendus, silmapilguks meenus on ühtaegu kurb ja rõõmus ja natuke nagu karjub: „Tulge tagasiiii... ..ja mingi teil hästi!“

Istun selles tühjas klassiruumis ja mõtlen, miks ma õpetaja olen. Tegelikult ma ju tean seda niigi. Aga nüüd saan aru, et olen ka veel selle meie koolimaja pärast. Selle suure

ruumi pärast, kus me teiega kõik koos oleme ka siis, kui kõik on vaikne ja tühi ja kedagi nagu poleks kohal. Pealtnäha. See ruum, see maja alati ootab. Et naasta oma tegelikku olemusse, et taas kohtuda, et jälle kuulda naeru ja turtsumist ja vihastamist ja pinalikolinat ja rõõmu ja kurbust. Ma mõtlen, et minu sees on ka selline ruum ja see on seesama, tühi klass.

Aitäh, mu kallid, kallid lapsed. Jah, lapsed teate ju küll.

Anneli Ilves

Selle aasta lend jääb meelde tegusa ja rõõmsameelse seltskonnana. Oli väga tore teid näha säravatena nii laval esinemas kui raamatuid usinalt laenutamas kooli tagaukse kaudu ning vestelda teiega maast ja ilmast. Hoogsat sammu teile edasiseks ja tulge ikka külla!

Anneli raamatukogust

Mälestusi lõpetajatelt

M klassi kutid ehitasid 6 inimese pikkuse valgu ja teadustasid Mallile, et bioloogia on nende teine nimi.

Säravad sotsiaaliid

Klassijuhataja Kalle kirjeldab meid kui säravaid sotsiaale, kuna oma viimasel klassiõhtul jõulude ajal mässisime end kolme meetri pikkuse tulukeste keti sisse, et koos pilti teha. Kalle arvates me mingisugust tehiskliku valgus üldse ei vajaks, sest meil on loomulikku sära piisavalt. Õpetaja arvates oleme üsna tubli klass. Ta on kirjeldanud meid omadussõnadega, nagu suurepärased, jube targad, oivikud, kohusetundlikud, täpsed, patriootilised, hoolivad ja keskkonnateadlikud. Samuti on ta meie üle äärmiselt uhke, kuna ta pole pidanud kolme aasta jooksul muretsema pidevate puudumiste või halbade hinnete pärast.

Kui ükskõiksus oleks poliitiline ideoloogia ja Eestis eksisteeriks mõni selline erakond, siis oleksid eranditult kõik meie klassi õpilased selle truud liikmed. Mõnes asjas olime me siiski vägagi üksmeelel, näiteks klassijuhataja tunniga kuhugi väljapoole koolimaja terve klassiga minna, oli enamusele vastumeelne. Mulle meenub kohe üks tund, kus me pidime mööda Haapsalu vanalinna kordamööda erinevate vaatamisväärsuste juures "giidid" olema. Õues oli külm, sadas vihma ja olgem ausad - kõik tahtsid lihtsalt ruttu koju saada:)

Jätkates klassitegevustega, siis 10. klassis sõitsime me suunapäeval Läänemaal ringi. Paljud on seda kirjeldanud umbes nii, et me seisime keset põldu ja meile räägiti, et siin kunagi oli midagi, või et need kivid on väga olulised ajaloomälestised. Mulle isiklikult meenub üks seik, kus Kalle palus bussijuhil tee ääres pidama jääda ja kupatas kõik välja. Hüppasime üle kraavi ja järgnesime Kallele läbi võsa. Täiesti suvalises kohas, ilma igasuguse viida või stendita, oli metsa sees kivi. Pidavat ohvirkivi olema. Vaatasime seda paar minutit ja tulime siis bussi tagasi.

Kuigi 12.S mõjub ühe väga veidra seltskonnana, saame me kõik tegelikult suurepäraselt läbi oleme valmis üksteist aitama. Kui kodutöodes on abi vaja, ollakse lahkelt nõus oma asju jagama:) Ma usun, et sügaval sisimas jäävad ikkagi kõik üksteist igatsema. Me oleme küll veidrad, aga ikkagi üks klass ja see klass on omamoodi lahe:)))

Kuna meil on klassis nii vähe inimesi, siis ma palusin kõigil üksteise kohta veidi arvamust avaldata, millest kokkuvõte on siin:

Aaria-Lee - väga omamoodi, nii stiililt, jutult kui ka hoiakult. Tõenäoliselt lõpetab Kalle koolis ülikonna kandmise, kui Aaria midagi heledat selga paneb. Nii mõnigi ütles tema kohta, et see, kuidas Aaria oma arvamusele kindlaks jääb, on märkimisväärne ja veidi hirmutav.

Maria - tuli meie klassi hiljem, kuid tundus, et sulandus päris hästi. Tema arvamused olid alati hästi põhjendatud, mingit mõttetut ja arusaamatut mulli tema suust ei kuulnud. Klassikaaslased on Maria kohta öelnud, et tegu on vaigse, aga väga ilusa ja sõbraliku neiuaga.

Geily - võiks öelda, et nad on Karinaga lahutamatud. Nad on pidevalt koos, igas tunnis pinginaabrid ja vahetunnis võib neid alata koos näha. Need, kes temaga samas keelegrupis käivad, on öelnud, et Geily on väga hea keelevaistuga ja alati valmis aitama, kui oma pea enam ei võta.

Loore ja Liisa (Peterson) - just täpselt "Loore ja Liisa"! Nii kutsuti neid pidevalt. Neid kahte olid veel tihedamini koos näha kui Karinat ja Geilyt. Mina isiklikult pole neid vist isegi kunagi eraldi näinud. Pidavat suured selfitajad inglise keele tundides olema ja minu arust, kui ma

õigesti mäletan, siis pole vist ühtegi Maretit tundi mööda läinud nii, et nad kahekesi midagi ei sööks.

Valeria - täielik kunstiniimene ja nagu sellistele inimestele kombeks, on ka Valerial pea laiali otsas. Omas mõttes ja ilmselt genereerimas uusi ideid, mida joonistada. Seda oskab ta väga hästi teha. Paljudes tundides, kus oli lihtsalt vaja kuulata, oli tal paber või tahvelarvuti ees ning kritseldas ja lihvis oma oskusi.

Karina - kõik, kes tema kohta midagi kirjutasid, ütlesid, et tal on väga hea stiilitunnetus ja

nad kadestavad Karina juukseid. Ta on täpselt selline inimene, kes saab absoluutselt kõigiga hästi läbi ja seda, et keegi Karina peale vihaseks saab, juhtub väga harva kui üldse.

Gerli - klassi ema oleks tema kohta hea kirjeldus, hooliv ja sooja südamega. Ta on alati valmis aitama kodutöödega, neid saatma või isegi terve oma vahetunni pühendama selleks, et kellelegi mingit teemat seletada. Gerli on äärmiselt eeskujulik ja kohusetundlik. Tal on hästi armas komme esmaspäeviti küsida, kuidas kellelgi nädalavahetus läks:). Gerli ja kohvitops lihtsalt kuuluvad kokku. Ta tundub esmapilgul vaikne ja tagasihoidlik, aga väga vesi, sügav põhi.

Lydia - klassikaaslaste meelest on Lydia see, kes katsetab järgi kõik juukse-, küüne- jm trendid. Kogu klassist vist kõige rohkem majanduslik, sest tegi koos Geily ja Karinaga õpilasfirmat ja oli ainuke, kes majanduseksami tegi. Lydia on alati rõõmsameelne ja tema ellusuhtumine on nii chill. Teda nagu ei häiriks eriti midagi.

Helen - teine n-õ klassi emme. Helenil on

kombeks aega-ajalt meenutada, kuidas ikka salli ja mütsi võiks kanda, muidu jääb haigeks. Ta oskab mega hästi laulda ja on klassi kõige armsam ja soojem inimene, mida paistab ka väljaspoole:)

Raimond - absoluutne Jaana lemmik. Iga etteaste vms, mida ta klassi ees tegi, suutis ta Jaanat vaimustada. Pole ka ime, sest ta pole mingi tüüpiline eestlane, kes läheb ja räägib; kogu tema keha esines ja ta žestikuleeris kogu aeg kätega. Vahet pole, mis teemal see tüüp räägib, Raimondi ettekanne on omaette kunst. Hea huumorisoonega ja teistmoodi mõtleja.

Liisa (Lehtla) - klassi aktivist ja päiksekiir, võtab ohjad alati enda kätte ja teeb kõik, mis vaja ja veel rohkemgi. Temaga ei hakka kunagi igav, sest juttu sellele neil jagub (fantaasia ja kujutlusvõime on ka suhteliselt piiritu). Palju imestati selle üle, kui mitu kihti ühe inimese selga võib mahtuda... pleedi pleedi ja sokki soki peal.

Veronika - teda on nimetatud elavaks klassi

kalendriks. Ta teab alati kõiki olulisi kuupäevi ja tuletab neid pidevalt meelde. Huvitava mõttemaailmaga klassikaaslane.

Martin - USKUMATULT positiivne inimene, alati nägu naerul. Ta on väga abivalmis, sest Martini arvates on teiste kodutöid lihtsam teha kui enda omi, kuigi ülesanded on samad. Teda on kirjeldatud kui tunni segajat, kes vajalikul hetkel ei lase õpetajat kuulata.

- Liisa

12.LR- kiire ja konkreetne

Kui alguses oli paha meel, et meid liideti sotsiaalklassiga, siis enam ei teagi, kus klassis keegi käib. Kuigi mõnus vaheldus on olla ka oma klassiga eraldi. Arvan, et oleme esimene LR, kus pole n-õ tuupureid, kõike võetakse chillilt ja aidatakse teisi.

Esimesel suunapäeval käisime Nõva metsa avastamas. Kohe saime omavahel sõbraks ja juttu jätkus pikemaks ajaks. Vihmane ilm käib LR-i suunapäevadega kokku.

10. klassis algas iga Maretitund mõne huvitava muusikapalaga, mis alati klassi elevile ja energiat täis ajas.

Meie klassis seda polnud, et poisid tüdrukuid kampa ei võta. Kuigi oleks soovinud klassi rohkem tüdrukuid, siis oleks saanud spordivõistlustel ühe korraliku tiimi kokku panna. Siiski ma ei kurda, kolmekesi hoidsime alati latti kõrgel.

Mata tundide kuldreegel on, et Johannese läheduses ei tohi istuda, kuna kuidagi on vead samad. Kui istud klassi teises otsas, on vead ikka sarnased. Vat see on müstika.

Aavole jäi ikka alati ette meie klassi jõumees Raido. Pidi alati tõestama oma oskuseid väljaspool jõusaali.

Koroonaja elasime arvatavasti üle tänu Ülle Lumestele. Tegi igapäevaselt videotunde ja ikka uuris, kuidas meil läheb ja viskas nalja. Pole selle kolme aasta jooksul olnud ühtegi matemaatika tundi Ülle Lumestega, kus terve klass poleks naernud või siis vastupidi, kokkuhoidvalt virisenud. Ühes mata tunnis hakkasid Martini papagoide karjuma ja see just kõige meeldivam kisa polnud.

Caspari küülikut teevad kõik õpetajad. Selle järgi on meil isegi klassigrupi nimi messengeris Küülikuarmastajad.

Meie klass muutus selle kolme aasta jooksul võistlushimulisemaks ja kokkuhoidvamaks.

Kaks klassivenda jätsid teatud klassi paar n-õ easter egg'i: Nad viskasid klassi lampide peale mitu pastakat ja isegi ühe pooliku küpsise.

- **Mammu ja Mihkel**

Hummid- värvikas 12.H

Meie seast leiab üle kahekümne värvika iseloomu, kes käisid 3 aastat koos ühes klassis. Sellest võib juba järeldada, et kuna kõik on nii omapärsed ning tugevate iseloomudega, ei kardeta meie kambas ka suud lahti teha ja oma arvamust avaldada. Seetõttu oleme jõudnud nii mõnegi tulise aruteluni, mis on aga alati huvitava järelduseni viinud.

Ärge saage valesti aru, meie klassi õpilased saavad teineteisega siiski väga hästi läbi. Kui kellelgi on probleem, siis ulatatakse Talle abikäsi ja kohe kindlasti tõttab meile alati appi meie armas ja imeline õpetaja Jaana (kes on tõeline klassijuhataja musternäidis!).

Kuigi Jaana ei saanud kahjuks kõigile meile tunde anda, hoidis ta ennast meie tegemistega alati kursis ning teda huvitas, kuidas meil läheb ja tundis muret igaühe pärast, kellel oli millegagi raskusi. Lisaks ei unustanud meie armas õpetaja selle pika aja jooksul mitte kunagi kellelegi meie klassist õnne sünnipäevaks soovida (milline pühendumus!). See oli igaühele meist üks sünnipäeva armsamatest hetkedest.

Samuti voolab meie klassis huumorit jõgedena ning seetõttu on meie grupitööde ja väljasõitude taustaks kostnud alati naer. Lisaks sellele, et meie klassis käivad nii toredad ja ilusad inimesed, on nad veel vapustavalt andekad! Hoidke silmad lahti, meie klassis on sirgumas nii mõnigi tulevaseks staariks ning edukus on meile garanteeritud ;)

- Nastja

12.M suure M-ga!

Nonii, nonii, nonii... Ausalt öeldes ei teagi kohe, kust alustada. Kas sellest, kuidas me gümna esimestel päevadel kogemata Jaana lae ära lõhkusime või „Triinukesest“. Ma arvan, et mõistlik on alustada algusest – räägelt ratsionaalne majandusklass, nagu me oleme, eksle.

Teate, usun, et kohe 10. klassi alguses saadi LÜGis aru, et me oleme üks paras nuhtlus. Mäletan, kui keegi õpetaja meile rääkis, et õpetajate toas ikka naerdi selle üle, kui hästi seda majandusklassi kuulda on. Juba kaugelt teati, et meie tuleme. Juba kooli alguses saime aru, et gümnaasium tuleb ülikihvt, sest saame selle läbida koos.

Endalegi üllatuseks „lammutasime“ 10ndas korralikult. Kujutate ette, et nt Playbacki kava panime kokku 3 päeva enne üritust. Mainimata ei saa jätta, et võitsime sellega lausa 3. koha. Ilmselt lihtsalt kantsades Erko, Alen ja Martin võlusid oma säärejooksuga žürii ära, tundub loogiline. Sama säärejooks tõi ka kossuvõistluste üldvõidu, uhke värk. Millestki-Midagi tegi mitte millestki midagi ning pääses PÕF-i finaali (ausõna tegime vahepeal tööd ka, mitte ei söönud vana põhika keldris hessi ja ei tantsinud kogu aeg), võideti mälumänge, kõiki muid võistlusi.

Kooli olümpiaga on omaette lugu. Ilmselt pidime majandusklassina midagi rahaga seotut välja mõtlema. Nii sündiski meie riik Moneyra, kus presidendiks on Imps ja kõigi kuupalk 10M.

Esinesime tagasihoidlikult – medalite kõliseses, ülikondades ning päikesepriillidega võitsime vaikselt ära. Btw, meie kõige ägedam klassijuhataja Imps käis kõik 3 gümna-aastat absoluutselt kõigil spordivõistlustel meile Moneyra lipuga kaasa elamas.

Aa, ja kõige meeldejäävam suunapäev oli ka kümnendas. Kujutate ette, et majandusklass sattus suunapäeval koos klassijuhatajaga kogemata Sodiaagi baari? Jep, sinna samasse, kus esinesid DJ Heiki, Hillar Kohv, Arnold Oksmaa ja Marco Tasane. Iseloomustamaks meie klassi, on see väljasõit suurepärane – päeval kuulasime

asjalikku ärijuttu, siis käisime Sodiaagis ning tagasiteel kajab buss muusikast, kõik laulavad kaasa ja kui „Highway to hell“ peale läheb, teadustab meie klassijuhataja, et see on ta lemmiklaul ning laulab koos meiega.

Meie klassil juhtub alati midagi. No ja kui ei juhtu, siis korraldame ise, muidu on ju igav;) Viimase Tõnu Tiitu mäletava LÜGi põlvkonnana juhtus meil füüsika tunnis ikka, et nii kogemata meelega ajasime kogu korruse elektriseadmed hetkeks lolliks või Malli klassis Don Pedroga tantsides mindi nii hoogu, et viimane kaotas käe. Eeskujulike õpilastena panime selle muidugi ilusti tagasi.

11.klass algas uude klassi kolimisega, me isegi lõikasime linti! Ütleme ausalt, koduõppest oli kõigil kopp ees ja kooli saada oli väga äge. Kuigi ega me ka kodus oma võlu ei kaotanud;) Õpetajad ohkasid, et teile pole mõtet ju töid teha, te niikuinii teete neid kõik koos ja siis on kõigil 5-ed.

Keskmine aasta oli rahulik. Playbackil tegime klassikat – Musta Q-d, klassivend ütles kogemata vene keele õpsile, et tal on suur noku(polnud tema süü, talle öeldi valesiti ette!), Undo tunnis tegime plakateid, Kallele laulsime sünnipäevalaulu, arvutiklassis näitasime Veikole naljakaid traktorivideosid ja poisid mahutasid end 5kesi kahe inka klassi vahelise ukse vahele. Tõesti, kuradi kahju on, et distantsõpe jälle peale tuli.

Kõik, mis distantsõppe ajal tegemata jäi tuleb ju tasa teha. Meie klass ei ole mingi allaandja ja käegalõõja. 12.M-i on märgata. Kasvõi selle näol, kui Kristo ja Bix ennast punkariteks tegid ja kettide koliseses koolis kõigile punkmussi lasid. Neid saatsid klassikaaslastest maffiossid. Okei, okei, Kalle korraldas meile ajarännaku, ega me niisama. 12. klassis oli selge, et majandusklass on pildis. Monarhiks sai meie Erko ning koolilehe eesotsas on Birgitta.

Rahvusvahelisi võistlusi panevad kinni nii Robin kui Madli ja klassijuhataja Imbi nopib Aasta Ettevõtlusõpetaja tiitli. Võidetakse nii kossu- kui võrguvõistlus, mälumängudel ollakse esikomikus ja Playback Gala rahva lemmiku tiitel on samuti meie. Siinkohal on kindlasti mängus Veiko tantsuoskus, mis nii mõnegi vastassoo

esindaja ära võlus.

Tegelikult on meil üldse vedanud. Õelge, kui palju teate te klassijuhatajaid, kes kutsuvad „oma lapsed“ enda juurde Playbacki lugu valima ja kohale jõudes hüüavad: „It’s party time!“ Kuigi oleme vahel natuke võimatud, saame siiski õpetajatega hästi läbi ning hindame neid väga. Kui ajalooõpetaja paneb meie palvel kontrolltõesse joonistamisülesande, mis annab ka lisapunkte, oleme vist midagi õigesti teinud. Kallega on meie klassil üldse soojad suhted. Juba eos muigame, kui kõlab „Nii, kes siis vastab, väga hea, Robin.“ või ühiskonna tunnis ise kaasuseid välja mõtlema hakkame. Aleni Soome lahing püsib mees veel pikalt ning paragrahv 17 samuti. Riivitsa tunnis Šamonini teoreemi kasutades või juuri peast tehes hoiame samuti kokku. Matageenius Marko aitab välja;)

Kusjuures oleme majandusklassile omaselt ettevõtlikud ka. Näiteks on meie klassis peaaegu eranditult kõigil B-kati load. Peaks nentima, et kogu meie humoorika pealispinna all peitub siiski ka suur õpihimu ja tugevad tulemused. Meie 25 õpilase seas on lausa 9 medalisti, neist 4 kulda. On, mille üle uhke olla!

Oleme tõesti üks väga kokkuhoidev kamp, kes ei karda ka suuri ettevõtmisi. Kuni tegutseme koos, saame kõigest üle. Usun, et iseloomustus „asjalik, aga mitte liiga tõsine“ käib meie kohta. Kokku ei hoi me vaid omavahel, meie klassi suureks osaks, lausa omamoodi südameks on meie Imps. See on sümbioos, nt Imbile tegime klassi diskokera, meenutamaks, et vahet pole, mis raskused ette tulevad, elu on disko ning tema tõi meile geograafiasse mandariini.

Tulevik on suur ning võimalusi lõputult. Nii koolis kui klassiõhtutel Sannu juures on selgeks saanud, et 12.M-i on kokku sattunud üks tohutult erinev seltskond. Kuid just erinevus meid rikastabki, paneb meid koos töötama ja igapäevane panus oma valdkonnas loob niivõrd ägeda klassi ja tulemused. Meie klassi seinatahvel on paksult pilte, mälestusi ja diplomeid täis. Vahepeal oli lausa mure, et ei mahu äragi. Kõik see on meie koostöö tulemus ning oleme õnnelikud, et just sellisesse klassi sattusime. Kahju ainult, et see koolitee koos peagi lõppeb.

Ja jumal tänatud, et meie klassis Veiko oli, sest noh, igas klassis peab olema oma Veiko.

- Bix

Mälestusi lõpetajatelt

Mäletan, kui klassivend keset inkatundi sõnagi lausumata püsti kargas, joogapalli võttis ja sellega klassi ette jooksis. Järsku oli pall latakki maas ja kõik vaatasid lollike nägudega talle otsa. Siis teadustas ta jumala uhkelt, et „kärbes oli!“. Ja jah, nii uskumatu kui see ka ei tunduks, lõi ta selle kärbse joogapalliga maha ka. Sama palliga lõhuti ükskord ka ühe teatud klassi lagi, kogemata ausõna.

Kalle koperdas absoluutselt iga tund oma kohvri otsa, kui tagurpidi kõndis :)

Sõbranna tõi mulle sõbrapäevaks kooli marineeritud kurke.

Ma ei tea, miks see nii on, aga vähemalt kolm õpetajat on Markot millegagi visanud, et ta vait jääks.

Mallil käis kogu aeg hülgekaamera klassis.

M klassi kutid mahutasid end 6kesi kahe inka klassi ukse vahele. Jaana tegi sellest pilti ja saatis Ainile ka.

Kasulikke tähelepanekuid tulevastele ja praegustele LÜGikatele ehk kuidas koolirahvast sammude järgi ära tunda

Tiina ja Mairi - Mõlemad AINULT jooksevad, nad ei oskagi ilmselt kõndida. Nende kahe erinevus on see, et Tiinal on haruharva tossud ja Mairil haruharva kontsad

Jaana - Peenete ja kõrgete kontsadega aeglased, kuid pikad sammud

Tiiu - Käib veidi kikkivarvukil, aga aega-ajalt käib konts vastu maad

Varje - Üks konts teeb kõvemat häält kui teine

Annika - Kui kuuled, et üks käib, aga samme ei kuule, siis tuleb ilmselt tema

Karl - Sa tunned kogu kehaga, kui ta liikvel on. Ta justkui hüppab ja kõnnib samal ajal, igatahes põrand väriseb

Ain - Piiiiiikad sammud, kellelgi pole nii pikki samme kui temal

Undo - Pikad ja valjud sammud, eriti hästi saab treppidel aru. Ta justkui ei kõnni, vaid keksib hoopis ringi nagu väike päike. Juba tema sammudes on energia ja positiivsus

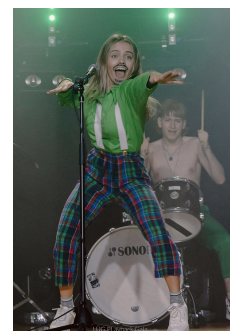
Kalle - Hästi aeglane kõnnak, aga kindla ja raske sammuga

- Tagurdasin
- Wiedemanni
- spordihoone
- parklas vastu
- sein.
- Isegi kaks
- korda.

Kui vene keele õpetaja küsis, kus me end 10 aasta pärast näeme, vastas klassivend: “У меня большая писка”, sest vene sõber sosistas selle talle ette, kui nägi, et noormees venekeelseid sõnu otsis. Tema kaitseks - ta ei teadnud selle tähendust enne, kui Tiiu südamest naerma hakkas.

Kõige pikem koolis viibimine - 14,5h.

• Imbi viskas
• oma laua taha
• pikali ja ütles,
• et ei jaks
• enam meiega.

Ma pikutasin koridori põrandal maas, kui Jaana mind nägi ja väga entusiastlikult jooksmata hakkas. Tal oli suur soov minust üle hüpata (ta kandis samal ajal kontsi)

• Caspar mõõtis mata tunnis
• oma joonlaua pindala
• ära ja kiitles sellega
• Lumestele.

Peatoimetaja: Birgitta Vare

Toimetajad: Liisa Lehtla, Anastasia Nevski, Marie Grete Mägi, Aliis Vatku, Mihkel Saariste

Juhendaja: Tiina Brock

Kujundaja: Karolin Aru